

TIL IBGs 20-ÅRS-JUBILEUM

I nittenhundre-og-syttito
ble det i Tromsø satt mange slags bo.
Rundt om på Universitetet har de i år feiret—
instituttene som beint ut sagt har seiret
over alle de negative spådommer
som ikke forutså noen slags sommer.
Imidlertid er nå konklusjonen relativt klar
— det nesten rett til himmels bar.

IBG, i likhet med tjukke slekta,
kom til verden mens vi ennå ikke var særlig tung på vekta.
Lokalene var kummerlig og små,
og materielt var det likeens så som så.
Personalet var en bitteliten gjeng,
som til gjengjeld hadde oppgaver i fleng.

I dag er det gått 20 år.
og oppveksten har riktignok gitt noen skrubb og sår.
Likevel er det grunn til å jubilere
fordi vi tross alt har vokst og blitt mange flere.
Og i dag føles identiteten ganske trygg,
fordi profilen er grønn og slett ikke stygg.

Økologi og miljø er i sentrum for tiden.
Det er som en kjempestore higen
etter sannheten om de finurlige sammenhenger
som regulerer systemer slik som vi åpenbart trenger.
Det må også være klart for alle som ikke har gått i frø
at for et moderne forskningsmiljø
er det viktig å sense de populære vinddrag
slik at man kan få et brukbart økonomisk grunnlag.

Plantenes følelsesliv var lenge en gåte
inntil en professor hørte trærne gråte.
I byens parker de åndet ut
fordi det døgnet rundt bare var skrik og tut.
Også jordens historie er lang og rik,
men til nå har vi muligens bare sett en liten flik.
Ny kunnskap om lag på lag vil vi nok fortsatt få,
men mon tro om vi noengang kjernen vil nå?
Kanskje sannheten er som løken
— det hele ender opp som rene, skjære spøken.

Miljøet ønsker vi altså å verne og forstå,
og i tillegg vil vi gjerne i isødet trå.
På Nordpolen han følte seg hjemme som selve selen
og ikke engang Thorbjørn gjør han fælen.
Ole, Harald og Tore i kamp om Polarinstituttet,
og den bataljen er åpenbart ennå ikke sluttet.
Vår instituttleder drar det han greier,
og alle vi andre, vi bifaller og heier
Kanskje ser vi i det fjerne at det lyser en seier.

Om framtiden er det som kjent ikke lett å spå,
og spørsmålet er, vil IBG fortsette å bestå?
Men uansett hva som kommer til å skje
når organisasjonsarbeidet ikke lenger er in spe
— vår historie vil si at vi stort sett kunne holde fre´.

Selve fundamentet i en institusjon er miljøet.
Det er som jordsmonnet som gir næring til frøet.
På IBG har vi som oftest levd i forståelse med hverandre
og minimalt bryst opp fordi andre var å klandre.
En annen viktig ingrediens er humor
som gjør at den sure klagen ikke blir så stor.

Derfor vil jeg her og nå få takke dere alle
som ikke har latt den gode ånd forfalle.
Samtidig vil jeg si til vår ledelse på toppen
at dere også fortjener å føle ros på kroppen.
Til våre kamerater på NFH bør også noe sies
— i en familie skal man av og til kives.
Gode venner skal man likevel forbli
selv om man av og til må ta og noen gang gi.

FOR OSS PÅ IBG OG FOR ALLE PÅ UNIVERSITETET — **SKÅL**

Tromsø, 18. desember 1992

Sylvia Labugt